

Vapaa sana.

Päämaja. Oli pakkaneen ja pimeä. Lumi kirisi jaloissa. Viima tunki takin sisään. Vain heikkoina näyttivät kadun kylmät valot lekkuvan, lähettämättä lämpöä itsestensä. Vilutti ruumista, vilutti sielua. Kylmä ja synkkyys tuntuivat ammottavasti olevan koko elossa olevassa voitolla: alkavassa yössä, pikku minässä, maailman sekasortoisessa temmellyksessä.

Kaipasi valoa, kaipasi lämpöä, kaipasi lujia veljeskäsiä. Niitä ei ollut. Oli vain kylmänä ammottava yö ja yksinpolku. Mutta huipentuessaan ne pakottivat muistista vastakohtansa esille: Kesäisen kukkulan tuomen kukinta-aikaan, merenlahden kukkulan alla välkkymässä, valossa kylpevän laakson — — —. Laakson sylissä punaisia, keltaisia, viheriäisiä taloja kukkimassa, jotka kiipeävät kukkulan kaltaita pitkin ja saapuvat vastakkaisen mäentöyräänkin päälle.

Pieni huvilayhdyskunta Helsingin läheltä, joka nostattaa suuria mieleen.

— Tuollainen on Ruusu-Ristilläkin kerran! jatkaa ajatus kulkuaan talviyössä ja rauhoittaa vähitellen mielen. — Puutarhayhdyskunta ahkerine muurahaismyyrästäjiineen. Kovettuneita käsiä, vanteria jalkoja, onnellisia kasvoja, pelloilla, puistoissa, vetten varsilla. Ja maitten keskellä mnita uljaampi rakennus—päämaja, Suomen teosofisen työn ahjo, josta hengentyön kipunat sinkoavat ympäri maata ja maailmaa.

— — — — —

Tässä tekee mieli kysyä: — Eikö monen, monen ruusuristiläisen mielessä ole väikkynyt tuontapainen kuva yhteisestä asutuskunnasta, jonka keskellä Ruusu-Ristin johtaja elää, jossa hän hallitsee ja — palvelee kuin kuningas valtakunnassansa, jossa hän opettaa halukkaita työnsä jatkajiksi, niitä, jotka ovat valmiit luopumaan maallisesta hyvästä henkisen hyvän eduksi?

Sillä emmekö tarvitse häntä enemmän keskellämme, voidaksemme saada häneltä enemmän ja voidaksemme mnille myös jakaa enemmän, voidaksemme parenmin maksaa sitä velkaa, minkä hänen suuri sanomansa on niin ylitsevuotavasti antanut meille? Sillä emmekö ole liiaksi hajalla toisistamme: Tuossa Kulmakoulutalo nykyisine työpajoineen. Siellä salojen takana johtajamme. Ja veljet kaikki hajalla ympäri maata. Meissä ei ole yhteistä perhettä käytännöllisen elämän parissa, perhettä, joka suurentuessaan asuisi omissa taloissaan ja huviloissaan eikä vain yhdessä ainoassa, — päämajassa, jossa olisi pienen yhteiskuntaruumiin aivot ja sydän.

Tällaisia yhdyskuntia on aina syntynyt teosofisen liikkeen pariin: Adyar Indiassa, Point Loma Kaliforniassa, Goetheanum Schweitsissä, ja — pieni Tuonenkylä muinoin Suomessa. Miksi ei samantapaista nytkin Ruusu-Ristissä! Ehkä ensiksi vain päämajan muodossa, josta itsestään kasvaisi kokonainen yhdyskunta huviloineen ja puntarhoineen. Miksi emme saisi sellaista aikaan, jos todella tiedämme sen tarpeen vaatimaksi?

Me rakastamme sen esille, jos me rakastamme Ruusu-Risti-sanomaa, jos me rakastamme johtajaamme, jos me tahdomme olla suuremmaksi avuksi maailmalle.

– Miksi tällaisen päämaja-työpajan pitäisi olla maalla, luonnon keskellä eikä kaupungissa? olen kuulevinani monen tässä kysyvän.

Sallinette vastakysymyksen: Miksi yllämainitut teosofiset keskuksat ovat syntyneet luonnon keskeeseen? Miksi Pythagoraan koulukunta ei ollut kaupungissa? Eikö siksi, että elämä luonnon parissa on – luonnollisempaa, rakentavampaa? Nykyaikainen esimerkki:

Lontoossa oli kaupunginosa, jossa asui maan viheliäisintä väestöä. Tämä kiinnitti suuren pelastusarmeijakenraali Boothin huomiota. Tarmollaan ja rakkaudellaan hän kaupunginvaltuuston avulla sai kurjat kövhät hökkeleistään johdatetuiksi jättiläis-kaupungin ulkopuolelle, minne ennen pitkään syntyi kukoistavia puutarhayhdyskuntia elinvoimaisine ihmisineen. Sanotaan Lontoon maanalaisten junien, joilla työläiset kiidätettiin mahdollisimman nopein kulkuneuvoin kodeistaan kaupungin työpaikkoihin, saaneen näistä alkunsa.

Terveen elämän vaistot vaativat terveen ympäristön, vaativat sitä hiljaisuutta, sitä rauhaa, kauneutta, avaruutta ja puhtaita virtauksia, mullasta, vesistä, raikkaasta ilmasta, runsaasta auringonvalosta, joka luonnon läheisyydestä lähtee.

Olen tapoinani pitänyt katsella suurkaupunkien ulkopuolelta savuröykkiöitä, jotka niiden tehtaista ja tuhansista taloista nousevat. Olen seisonut Helsingin, Tampereen, Pietarin, Tallinnan, Riian ja Lontoon ulkopuolella ja kauhuissani katsellut niitä pilaantuneita myrkkymääriä, jotka näiden yläpuolelta ihmisten keuhkojen ruuaksi lähtevät, keuhkojen, jotka kasvattavat verta ja veri ihmisen personallisuussielua. Mikä näivettyneet sielu ja riutunut ruumis siitä rodusta sikiäkään, joka sukupolvesta sukupolveen sellaisen ilmalian keskellä elää! Häviöön tuomittu rotu, suku, joka ei kasvata kansan valioita. Mullan kautta aina rodun terveen veren tie!

Miksi muinaiset luostarit syntyivät korpien keskeeseen? Miksi Tolstoi palvoi maata ja pyhitti ruumiin työtä?

Jos olisimme okkultisteja, mitä törkyä vielä tarjoisikaan kaupunkia kaartava aura, mitä sekasortoisia värähtelyjä, mitä likaisia liikuntoja? Onko siis ihme, jos hengen hienoimmissa ilmapiireissä työskentelijät etsivät erämaiden inspiroivaa ilmaa!

Tässä nousee kysymys: Onko oikein vetäytyä joukkojen epäterveiltä tasoilta luonnon terveeseen yksinäisyyteen? Eikö se olisi eristäytyneisyyden itsekkyyttä?

Vastakysymys: Eikö sitten olisi oikein poistaa varsinkin suurten hengenmiesten tieltä kaikki mahdolliset esteet, jotka heikentävät heidän työtään? Eikö olisi oikein toivoa esimerkiksi lapsille, herkkäruumiisille lapsille, niitä maita, joissa luovat voimat ovat lähempänä? Sillä eikö lapsille paras ole ainoa hyvä?

Siksi – eikö meidän edessämme ole henkisesti ja ruumiillisesti uuden rodun synnyttämistehtävä! Ja eikö meidän keskellemme ole nouseva uusi kulttuuri, jonka perustana on uusi elämänymmärrys: Seuratkaa Mestarien käskyjä, niin tulette

tuntemaan tottuden ja totuus on tekevä teidät vapaiksi. Vain vapaat voivat rakentaa onnellisempaa maailmaa nykyisen nääntyvän sijaan. Vain vapaat luovat terveitä elämänarvoja ja synnyttävät paremman ihmiskunnan.

Kelpaisiko Suomi näiden hengenvapaiden edelläkulkija-maaksi? Ken tietää. Keskellämme on ainakin se, joka tätä vapautta meille viittoo? Jaksammeko seurata sitä uskollisesti? Jaksammeko aineessa auttaa häntä? Jaksammeko pystyttää pystyyn ne suojat ja viljellä ne maat, joissa ja joiden keskellä hänelle ja hänen auttajilleen käy helpommaksi jatkaa työtä, sitä työtä kirjainkustantamisen, levittämisen lehden toimittamisen, kirjeenvaihdon ja monen, monen muun puuhan parissa, joka jo on paisua ylivoimaiseksi, ellei apua lähde, – niin suuri on jättäjäistyötaakka hänen hartioillansa? Viimeksi mainitun tahtoisin syvästä ja velvoittavana laskea kaikkien R-R-ystävien sydämelle.

Ja lopuksi ainemaailman tärkein kysymys: mistä rahat?

Me rakastamme rahat esille, kun asia on selvä. Siksi ennen kaikkea muuta asia on tehtävä tietäväksi ylt'ympäri maata, jotta koko Ruusu-Risti seisoi sen takana ja auttaisi sen toteuttamisessa. Silloin ei kestäne kovinkaan kauan, ennenkuin syntyy se keskus, jonka johtajamme nuoruudennäyissään näki aineellistuneena: Elämänopisto suuren luonnon keskellä. Ja sinne virtaamassa väkeä läheltä ja kaukaa, Suomesta ja etäisistäkin maista.

A. R.

(Ruusu-Risti 1932 Tammikuu N:o 1, s. 29-32)

A. R:n yllä olevaan kirjoitukseen „Päämaja“ Pekka Ervast viittasi saman lehden *Toimittajalta*-kirjoituksessaan (Ruusu-Risti 1932, s. 3).